

Skytte: Da rigsdagen i fjor gennemførte en betydelig forbedring af ulykkesforsikringsloven, gav jeg på mit partis vegne tilsagn om at medvirke til afskaffelse af den såkaldte 13 ugers bestemmelse, d. v. s. bestemmelsen om, at der ikke udbetales dagpenge de første 13 uger efter ulykkestilfældets indtræden. Denne bestemmelse føles urimelig både af arbejdere og arbejdsgivere. At arbejderne føler den særlig urimelig, er ganske naturligt; thi det er i første række arbejderne, der lider under, at der ikke på forsikringsmæssig basis er sikret dem dagpenge efter et ulykkestilfælde, i hvert fald ikke på anden måde end gennem sygeforsikringen, hvor højeste dagpengetakst er 6 kr., og det er kun et meget lille antal, der er forsikret så højt. Men at også arbejdsgiverne og forsåvidt også lovgivningsmagten har erkendt det uholdbare i det nuværende forhold, ses bedst af, at arbejdsgiverne i meget stort tal har søgt selv at løse spørgsmålet, og at en løsning er forsøgt i andre love end selve ulykkesforsikringsloven. Hvis vi f. eks. tager arbejdsgiverne indenfor landbruget, viser det sig, at den overvejende del af dem gennem frivillig forsikring selv overtager erstatningen de første 13 uger efter at et ulykkestilfælde er overgået en af deres arbejdere. Det samme gælder ifølge sømandsloven, hvorefter rederne er forpligtet til at hjælpe sømændene de første 13 uger efter at de er kommet til skade. Endelig er der i en lang række kollektive overenskomster indsat bestemmelser om udbetaling af dagpengehjælp efter ulykkestilfælde. Det viser, at også arbejdsgiverne erkender, at her er et problem, som ikke kan skubbes til side.

Det oplyses i bemærkningerne, at den forsikring, som arbejdsgiverne frivilligt har påtaget sig, andrager 5—7 mill. kr. De samlede udgifter i forbindelse med lovens gennemførelse er anslået til ca. 20 mill. kr., d. v. s. at i penge dækker de frivillige forsikringer mere end en trediedel, og jeg vil tro, at de i antal arbejdsgivere dækker betydeligt mere.

Det er jo ret naturligt, at man i de mindre virksomheder, hvor man har den nære og mere personlige kontakt med arbejderne, i stærkere grad end i de store virksomheder har søgt at løse spørgsmålet frivilligt. Jeg tror også, at et meget stort antal arbejds-

givere betragter det som noget naturligt, at man har ansvaret for de arbejdere i virksomheden, som kommer til skade under udførelsen af deres arbejde. Det sker da også tit; jeg ved, at man i mange mindre virksomheder af egen lomme har ydet arbejderne hjælp i de første 13 uger. Det kan ikke ses i nogen statistik eller andetsteds, men det bør fremhæves her som udtryk for den solidaritetsfølelse, som heldigvis stadig findes på mange arbejdspladser.

Alt i alt finder vi, at de foreslåede ændringer er udtryk for ret og billighed, og vi vil gerne medvirke til deres gennemførelse. Vi håber, at de må blive mødt med forståelse i alle kredse.

Jeg vil til slut berøre et spørgsmål, som på foranledning af mit parti har været drøftet i landstingsudvalget, nemlig spørgsmålet om forhøjelse af de indtægtsgrænser, hvorefter der kan ydes tilskud til betaling af præmie efter ulykkesforsikringslovens § 75. Jeg vil gerne her udtale min glæde over, at den højtærede socialminister har stillet i udsigt at lade spørgsmålet undersøge nærmere og tage det op til velvillig behandling, og jeg udtaler håbet om, at ministerens overvejelse vil resultere i forslag om forhøjelse af disse indtægtsgrænser, så de bringes op til mere rimelig højde end for øjeblikket.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig gennemførelse.

Tholstrup: Da jeg i denne sag ikke er i opposition, men tværtimod enig med forslagsstilleren og de andre ordførere, skal jeg ikke trætte de her tvangsindlagte ærede tilhørere med en motivering for min stilling til lovforslaget. Måske en kort udvalgsbehandling kunne forene synspunkterne, det var vel værd at prøve.

Aksel Larsen: Selvom dette lovforslag om ændringer i ulykkesforsikringsloven ikke indeholder alt det, vi kunne ønske, og selvom det ikke bringer forbedringer på visse områder, hvor de er tiltrængt — jeg tænker bl. a. på dagpengenes højde o. lign. —, medfører det dog et meget stort fremskridt. Det opfylder omend ikke til 100 pct., så dog i allerhøjeste grad det krav, vi så ofte har ført frem her i tinget, at arbejdere, der